

Yola Revan Olma Vaktidir

– redfer · 30 Temmuz 2025

yoldan gelen her ses bir haber gibidir
yaşmaklarını ağızlarına kadar çeken yaşlı nineler
ağır aksak sese doğru yürür
sokağın başında beklerler haberi
içlerinden biri var ki
zaman onun için şu dut ağacının altında durmuştur
acelesi yoktur

kimse ilişmez ona
hayatın gailisine ağyar
öylece bekler yolu, elindeki kahverengi tespahiyle
tespihten aldığı her taştan yol buğulanır
başka başka zamanlara
başka başka mekanlara götürür onu

yol bazen davullu zurnalı bir düğün alayına çıkar
önde asker gibi sıralanmış erkekler
arkada üçetekleriyle gelini almanın mağrurluğu
yüzlerinden okunan kadınlar

gelin yürür
etrafındaki kalabalığa inat yalnızlığıyla yürür
bir adımı hayaldir, bir adımı gerçek
bir adımı annedir, bir adımı genç kız

yol bazen kiraz ağaçlarıyla dolu
büyük ve mutlu bir bahçeye çıkar
bahçenin kenarındaki beton arktan
kuvvetli bir şekilde akan suyun sesi
insanların konuşmalarına karışır
ağaç diplerine kimisi dolu
kimisi dolmayı bekleyen sepetler serpilmiştir
bayram yeri gibidir etraf

dolan sepetlerini iplerle aşağı sarkıtan
alınları boncuk boncuk terlemiş birkaç kadın
ağaçların doruklarında kocaman açılmış ağzıyla
rüzgarı yutmaya çalışan muzır bir çocuk
maşallah,
yaprak yerine kiraz bitmiş bu yıl mübarek. diyerek
bahçeyi bir uçtan diğer uca
elleri arkasında gezen babaanne
papatyalardan taç
kirazlardan küpe yapan sakin kız çocuğu

herkes halinden memnundur, huzurludur
alıyla, moruyla, sarısıyla insanlar gibi
çeşit çeşit kirazlar toplanır
ikinci sonuna kadar
işler biter
yol sakinlerinin göz hakkı ayrıldıktan sonra
kalan sepetlerin ağzı çatılır
batıya kaymış güneşin kızılığında
bu bereketli bahçeye veda edilir

yol bazen
müjdeli bir doğum haberini bekleyen
tedirgin bir kalabalığa çıkar
bakışları endişe dolu

bir oturup bir kalkan, durduđu yerde duramayan
volta atan bir kalabalığa
uzun yol yorgunu
efsunlu alemin sırlarının kokusu üzerinde
mucizevi bir yolcu beklenir

yeni bir nefes, yeni bir can
bir günahsız, bir emanet
hava sıcaktır, rüzgar esmiyor, ağızları bıçak açmıyordur
çatıda serçeler
merdivenin başında kıvrılmış kızıl kedi de
yolcudan haberdar gibi sessizce bekler
insanların az, ağaçların çok olduğu
sözlerin kısa, susmaların uzun olduğu
varlığın kıymetinin iç huzuruyla idrak edildiği zamanlarda

kokular gerçek, özlemler gerçek, insanlar gerçek
hafif bir rüzgar eser
dut ağacının yaprakları sallanır, serçeler uçar
nane kokuları reyhanlara karışır
kızıl kedi dört ayağının üstüne kalkar
kulaklarını diker, dikkat kesilir
ve sessizliği delen bir bebek çığlığı

bekleşen kalabalık rahat bir nefes alır
konuşmaya gülüşmeye başlar
kimileri sevinçten birbirine sarılır, yumak olur
gökyüzünde pamuk gibi dolaşan
birkaç bulut da eğilir, selamlar kalabalığı
yeniden dirilme gününde yükünü atan yeryüzü gibi
atmıştır anne yükünü

canına candaş, yoluna yoldaş gönderilmiştir
Yüce Yaradan'dan
bebek ağlamaya devam eder
tanıdık ve sıcak anne kucağına gömülene kadar
susmaz ,ağlar canhıraş
bu vakitten sonra artık o da
yola revan olmuş bir yolcudur

yol bazen ıslak ve serin bir sonbahar sabahına uyanır
etraf sessizdir
bir hızlanan bir yavaşlayan yağmurun çırtırtısından
başka ses işitilmez
yol, sabah ezanıyla inler
akşam ezanıyla kendine kapanır
yol bir bayram sabahındadır
bir cenaze alayında, üşengeç kelimelerde
susmayan gülüşlerde

yol bazen nefessiz kalmış
yalnızlığı sokaklara taşmış kırık dökük evlerde
bazen bir hengâmeyle serilen ekinlerde
velhasıl; yol, takdir edilen ömürdür
yol haber vermeden gidenin haberidir
yol çocukluk, yol gençlik, yol yaşlılıktır
yol hakikatin peşinde debelenmekten yorgun
o dut ağacının dibinde bekleyen
bir çift gözdür

bir adam adımlarını sıklaştırarak dut ağacını geçip
yolun kenarındaki geniş avlulu eve girer
bir vakit sonra evin bacasından dumanlar tüter
buğulu gökyüzüne doğru
evin sobası yanmaya başlamıştır
üstünde tıngırdayan ihlamur demliğiyle
içi yağlanmış mısır ekmeğiyle

gök homurdandıkça bu ev gibi
diğer evler de içine kapanır, sofralar
sohbetler içerde kalır
kapılar, pencereler açılmaz
evlerin yaşadığını gösteren tek şey
tüten dumanlardır

yolun başındaki dut ağacı da
homurdanan gökten nasibini almış
çoktan vazgeçmiştir yapraklarından

dallarını kendine ev yapan
sarı saçlı, karakaşlı neşeli kız çocuğundan
meyve dolu yaz akşamlarından
göğre merdiven kuran tahta salıncağından
vazgeçtiği gibi

mevsim vazgeçme mevsimidir
yağmura karışan sırlı toprak kokusunda evler
insanlar, ağaçlar bir bir vazgeçer alışkanlıklarından
kahverengi kehribar tespih şıkırdar yine
yola revan olma vaktidir .

redfer